

**Nền Dân Chủ Hoa Kỳ với các đảng Cộng Hoà, Dân Chủ,
và đảng Tự Bản lobby. (Ng Tien Tri, July 2009)**

Trên lý thuyết thì tại Hoa Kỳ có nhiều đảng phái, nhưng trong thực tế, với chính sách bầu bán của Mỹ thì chỉ còn lại hai đảng Cộng Hoà và Dân Chủ là có thể hoạt động hữu hiệu, nhưng cả hai đều phải có sự bảo trợ của nhóm Tự bản tài phiệt.

Tập đoàn tài phiệt qua trung gian các lobbies dùng tiền bạc hay lợi lộc hối lộ hợp pháp hay phi pháp các nhân viên Chính phủ và Quốc Hội để họ điều hành hay ban hành các luật lệ có lợi cho các công ty Tự bản, với điều kiện giản dị: Hãy giúp Công ty chúng ta thì nhà người sẽ được ủng hộ tài chánh khi tranh cử, khi về vườn sẽ được thuê làm cố vấn lương cao bạc triệu, hay bảo trợ đi thuyết trình với cả trăm ngàn đô la mỗi buổi, được mua các cổ phần đặc biệt của công ty, gia đình con cái được bảo trợ giúp đỡ, v. v....

Do đó tất cả hai đảng đều bị nhóm Tự bản tài phiệt chi phối, nghĩa là bị tiền bạc chi phối. Hơn nữa phần đông người làm chính trị là người giàu, có tiền đầu tư vào cổ phần các công ty nên họ cũng củng cố quyền lợi cá nhân của họ, cũng như người vô sản thì thích cộng tài sản của cả mọi người lại để rồi phân chia đồng đều.

Những người không thuộc hai đảng Dân Chủ hay Cộng Hoà thường được gọi là "Độc lập", hay các đảng không mấy người biết đến tên, nếu mấy nhóm này có một hai người đắc cử vào Quốc hội, thì cũng bị đa số dùng biểu quyết dân chủ áp đảo thành ra đơn độc cũng không làm nên trò trống gì.

Trong các cuộc bầu cử ta thường thấy hai đảng Cộng Hoà và Dân Chủ kinh chống lẫn nhau để dành phiếu, nhưng đảng nào khi thắng thế cũng đưa đến thi hành chánh sách của nhóm Tự Bản.

Vì sao? Vì bất kỳ người nào ra tranh cử mà muốn được đắc cử đều phải có tiền, tiền quảng cáo để đề cao mình và hạ thấp đối thủ bằng mọi thủ đoạn, kể cả các thủ đoạn mà báo chí thường mệnh danh là "hạ cấp". Muốn cho cử tri biết đến tên mình, muốn nhồi vào đầu óc cử tri việc không thành có, có thành không, để hạ đối phương, nâng cao thành tích của mình, thì phải trả tiền cho giới truyền thông ngày ngày lái nhai quảng cáo trên TV, radio, báo chí, gieo rải tin đồn thất thiệt, nhồi sọ cử tri, biến đổi sự thật. Do đó người làm chính trị cần phải có thật nhiều tiền, và khi đã nhận tiền của ai thì phải làm vừa lòng người ta, nếu không thì cũng chẳng đứng được lâu, được một kỳ là bị thải. Không có tiền thì làm sao mà ứng cử với đắc cử?

Nhóm Tư Bản khôn khéo vừa ra tranh cử, mà mà còn đưa con rối của mình lên chính trường rồi giật dây bên trong do các lobbies điều khiển. Người dân đi bầu thường có ngạn ngữ " Đi bầu để chọn người ít xấu nhất trong đám xấu" (to select the bad rather the worst).

Người đang có địa vị tại chính trường mà không theo hướng dẫn của Tư bản thì khó mà tái cử, vì Tư bản sẽ không cấp tiền tranh cử, mà lại dồn tiền cho kẻ đối lập, dùng mỹ nhân kế gài bẫy để phé truất. Đây là một cách tham nhũng hợp pháp chỉ có Mỹ mới dám công khai làm như vậy, và Mỹ đã dùng cách này để đảo chánh hạ bệ đối thủ tại các nước khác một cách hợp pháp. Liên bang Sô Viết thực hành không xuôi mà tan hoang.

Người ủng hộ tha hồ đóng tiền hay lập các tổ chức dùng để ủng hộ hay bôi nhọ người ra tranh cử, và chỉ có nhóm tài phiệt mới có nhiều để tiền trợ cấp vì khi phe ta mà đắc cử thì có dịp thâu lại hàng ngàn hàng triệu lần.

Hàng sản xuất khí giới, bom đạn, xe cộ, phi cơ, xăng nhớt, hóa chất muốn bán được hàng chỉ cần cho các lobbies đến rỉ tai các cố vấn chính trị, là phải đánh chỗ này, tấn công nước nọ... bí mật cung cấp tin tức giả tạo... thì sẽ có chiến tranh ngay. Thế là toàn dân phải ề cổ đóng thuế mua khí giới cho chiến tranh làm giàu cho các nhà thầu, nhà sản xuất khí cụ, máy bay, xe tăng v.v...(như giả tạo ra vụ tàu chiến Mỹ bị tấn công tại vịnh Tonkin để Quốc Hội biểu quyết chiến tranh và oanh tạc Bắc Việt, hay giả tạo tài liệu vũ khí hủy diệt tập thể WMD để xâm chiếm Iraq dành các mỏ dầu hỏa. Khi gần kết thúc chiến tranh ở VN, thì rỉ tai Tổng thống ra lệnh thả bom tàn phá Bắc Việt để có cơ hội bán những dụng cụ tái thiết bằng tiền mà Nixon hứa hẹn viện trợ cho cả hai miền VN.)

Tại Mỹ, tất cả trẻ thường phải học xong hết bậc trung học, việc học hành đều được hoàn toàn miễn phí, trẻ nghèo còn được trợ cấp đầy đủ để yên tâm theo học. Người nghèo, trẻ em, người già cả, người yếu đau đều được trợ cấp tiền bạc, thực phẩm, y tế và nhà ở rất đầy đủ.

Như vậy dân trí và kinh tế cá nhân rất là cao, nhưng phần đông lại bị ảnh hưởng của quảng cáo tuyên truyền mánh mung của chuyên viên bầu cử nên thường sai lầm khi xử dụng lá phiếu của mình. Đối với dân di cư không rành tiếng Mỹ, việc sai lầm càng có độ rất cao, như một mặt thì thích hưởng trợ cấp xã hội cao, khai gian lận, nhưng mặt khác lại thích vào đảng của người giàu cho sang dù đảng này chủ trương cắt xén trợ cấp xã hội.

Do việc gia nhập đảng rất tự do và dễ dãi, nên cử tri Hoa Kỳ không thấy "Đảng" là quan trọng, vào đảng nào cũng vậy, chỉ được hãnh diện khi đảng ta thắng. Trên thực tế thì cử tri thường chọn đảng theo quyền lợi của mình, nhưng cũng có người chọn đảng theo lý tưởng xã hội hay tôn giáo.

Đại khái có thể tạm xếp loại như sau:

- Đảng Cộng Hoà - (Republican). Đảng này được cho là bảo thủ, phần đông gồm các người giàu có, các nhà tôn giáo, những nhà kinh doanh, đầu tư tài chánh và chứng khoán; phần đông họ là những người giàu có, hay thừa hưởng tài sản giàu có, họ muốn giữ nguyên tình trạng đã đưa họ lên sự giàu sang, hoặc được sự kính nể và đóng góp tài chánh của những con chiên ngoan đạo, muốn bớt thuế trên số tài sản to lớn của họ. Một số người nghèo, hoặc một số người từ các nước nghèo di cư, sau những năm nhận trợ cấp xã hội, làm việc nhọc nhằn đã tạo nên sự nghiệp có nhà, có xe, có tài sản, trở thành giàu sang (nếu so với mực sống tại các nước nghèo khổ của quê hương cũ), họ thích có được danh dự cùng đảng phái với những quan quyền, người giàu sang. Một số khác thường bị ảnh hưởng của tôn giáo mà chọn đảng mà họ cho là bảo vệ tôn giáo.

-Đảng Dân Chủ - (Democratic). Thường đa số là những người phải làm việc mới có tiền sinh sống, nói nôm na là "tay làm hàm nhai". Vì phải làm để có tiền sinh sống họ ít có thời giờ, chỉ mong có luật lệ giúp đỡ cho những người kém may mắn, có công ăn việc làm đều đặn, có trợ cấp khi thất nghiệp, con em có cơ hội đến trường ĐH để sau này có một đời sống dễ chịu hơn, sung túc hơn, không luôn lo sợ cảnh tay làm hàm nhai, lâu lâu lại nhận được tờ giấy màu hồng báo thôi việc. Tuy nhiên vì lý tưởng hay vì lý do này nọ, nhóm người này cũng thích nhập đảng Cộng Hoà và nhóm người của CH nói trên cũng thích nhập đảng Dân Chủ.

Một số khác được thành danh với cấp bằng đại học, có việc làm quan trọng, hoặc trở nên rất giàu có, hiểu rằng cũng nhờ chính sách trợ cấp xã hội cho người già, người nghèo, các sinh viên gặp cảnh khó khăn, nên họ mới có cơ hội hiện tại - để đền ơn lại xã hội, họ có cái lý tưởng là làm việc gì để giúp lại cho người kém may mắn như mình ngày xưa, hơn là "qua sông rồi lại chặt cầu", để tự hào là giàu có giữa đám người nghèo khổ. Có nhóm người Việt tuyên truyền rằng đảng Dân Chủ, thường ưu đãi trợ cấp cho người nghèo, là đảng của Cộng Sản! Nhưng phần đông những người này lại thuộc về nhóm lãnh tiền trợ cấp và ở nhà xã hội do chính phủ giúp người nghèo!

-Đảng Tư Bản Lobby - gồm nhân viên của nhóm tài phiệt của thị trường chứng khoán phố Wall, các công ty về dầu hỏa, ngân hàng, tài chánh, bảo hiểm, y tế, dịch vụ và sản xuất (xe hơi, khí giới,v.v..) gọi chung là Tập đoàn tài phiệt. Nhóm này

thường sử dụng một lực lượng lobby hùng hậu lên đến cả hàng trăm ngàn lobbies thường là những người có liên lạc mật thiết với các quan chức hành pháp, dân biểu, nghị sĩ, như là cựu đồng nghiệp, cựu công chức, thân nhân, v.v... Tư bản thuê các lobbies với giá cao và thường trả thêm các phí tổn, để ngày ngày đến hành lang Quốc hội, Nhà Trắng, Lầu năm Góc hay các Công sở Liên Bang và các Tiểu Bang, để phục vụ chiêu đãi hết quan lớn đến quan nhỏ, rí tai hứa hẹn, hăm dọa, lén lút hối lộ và công khai đóng góp tiền tranh cử.

Trong thực tế thì Tập đoàn Tư bản đã nắm quyền điều khiển chính sách quốc gia bằng đoàn quân lobbies hùng hậu trải đầy hành lang Quốc hội, (mà theo thống kê năm 2008 thì mỗi người dân cử trung bình có 85 người lobby chạy theo nâng bốc), và trong các dinh thự của Hành pháp thì số người lobbies này càng đông gấp bội. Có báo chí cho rằng "Chính sách Năng Lượng" của ông Phó Tổng Thống đưa ra trước đây đã được chính lobbies Tư bản Dầu hoả soạn thảo có lợi cho họ, nên chỉ có vài năm sau là giá xăng tăng gấp đôi, gấp ba, chỉ có hãng xăng dầu có lợi to, dân nghèo phải dành tiền mua xăng để đi xe nên không dám mua sắm, tiền chuyên chở cao vật giá tăng, đưa kinh tế Mỹ vào cảnh khủng hoảng năm 2008, ảnh hưởng đến cả thế giới.

Trước kia đã có một số luật lệ giới hạn để bảo vệ người xử dụng ngân hàng và các công ty đầu tư, tài chánh, kiểm toán. Khi phe tài phiệt nắm quyền thì có chánh sách thả lỏng kiểm soát để các công ty này tự do, tự điều chỉnh. Thế là các nhà băng, nhà đầu tư, tài chánh tha hồ lươn lẹo, cho vay cầu thả để có nhiều lợi, chỉ cần có vài năm thôi là giá nhà cửa và giá xăng tăng lên gấp đôi gấp ba lần giả tạo, đưa đến sự sụp đổ nền tài chánh lớn nhất thế giới là Hoa kỳ. Không lấy gì làm lạ khi vào cuối năm 2008 dân chúng Hoa Kỳ đã bầu một ông Tổng thống thuộc về thiểu số da màu.

Trường hợp áp dụng tại Việt Nam - Tiên đoán:

...(Thí dụ như nếu Tư Bản làm theo phương pháp này tại Việt Nam, thì hậu quả sẽ ra sao?).

Dân di cư tại Mỹ than thở rằng con cái của mình qua đây bắt chước người bản xứ những cái tốt lẫn cái xấu của họ, nhưng thường là chúng bắt chước cái xấu của người ta vì dễ dàng hơn, vì chúng thiếu lý trí chỉ thấy ở bên ngoài.

Nếu đem áp dụng chế độ bầu cử tự do lobby này tại VN, với tỷ số nhiều người nghèo khổ mà lại thiếu học thức, mê tín dị đoan, tin vào tà ma, bói toán, đa số làm việc lương dưới mức sống, một số người có quyền thì vô trách nhiệm, hay tham nhũng, gây oán trách trong quần chúng.

Chỉ nhìn những người phải đi làm phục dịch cho người giàu thì thấy, tuy là có độc lập, tự do, dân chủ đó, nhưng họ phục dịch hầu hạ chủ, chịu đựng đánh đập chửi rủa nhẫn nhục để mong giữ được bát cơm nuôi sống. Có dịp thì bán lá phiếu bầu cử để thêm ít tiền chi dụng.

Vì áp lực kinh tế, vì dốt nát người nghèo phải chịu nhục, người có quyền thì tham nhũng, nên ngoại bang không cần đem quân xâm lăng như xưa, mà chỉ cần cổ võ tự do, dân chủ, tự do ngôn luận và tự do bầu cử, rồi tung tiền lobby ra để bảo trợ và mua chuộc các ứng cử viên, thì chỉ trong một thời gian ngắn với một ít tiền là kiểm soát được chính quyền của một quốc gia, rồi điều khiển theo ý muốn của Tư bản.

Thí dụ những thành công của lobby Tư bản:

- về quốc tịch VN. Ngày trước người ngoại quốc muốn có quốc tịch VN phải qua một thử thách lâu dài mới được nhập tịch. Lobbies thành công để có một luật mới là trẻ ngoại quốc mà sanh đẻ tại VN là được có quốc tịch VN. - Sau đó lại luật cho phép người Trung Cộng được tự do vào VN không cần phải có Visa và thị thực. Rồi đến luật cho phép nhân công Trung Cộng làm việc tại các công trường ở VN được cư ngụ trong các khu tự trị ngoài vòng kiểm soát của pháp luật VN.

Người Trung Cộng chỉ cần ào vào VN sanh con để lấy quốc tịch VN, rồi chỉ cần khoảng độ 30 năm, bọn trẻ VN gốc Trung Cộng này sẽ được bọn lobbies đưa lên cầm quyền, rồi cũng chỉ trong vài chục năm nữa lobbies sẽ lập ra một cuộc trưng cầu dân ý đắc thắng cho VN sát nhập vào Trung Cộng Đại Hán. Chắc lúc đó không cần hát "ngàn năm đô hộ..." mà lại hát "ngàn ngàn năm thống nhất...". Nếu đem quân xâm chiếm VN thì LHQ có thể can thiệp, còn đây là dân bỏ phiếu một cách rất tự do dân chủ xin sáp nhập vào Đại Hán, thì lấy cớ gì mà phản đối!

- Năm 2008 du lịch VN, đi đâu cũng gặp rất nhiều người Tàu.
- Các vị thanh tra đang lúng túng trong vấn đề chuyên hoá các tiền tham nhũng và hối lộ ra thành tiền "lại quả" và tiền "huê hồng" dùng trong các việc lobby.
- Và các đài TV, nhất là ở miền Nam đã được nhóm lobbies chiếu cố nên truyền hình cả ngày đêm toàn các phim của Tàu quảng bá tục lệ Trung hoa để dân không bỡ ngỡ khi du nhập với TC.

ng tien tri, ngày 16 tháng 7 năm 2009

Ref. www.VietnamNewtime.com